Hazırlayan: http://www.tagutured.com/forum/index.php

Âzerî Mufterilerin Hocamız Hakkındaki İddialarına Cevap!

Azerilerin şefaat konusundaki iddiaları:

012. Ziyauddin Əl Qudsinin məsələ haqqında görüşü:

طلب الشفاعة من النبي صلى الله عليه وسلم بعد وفاته وكذلك طلب الشفاعة من الصالحين بعد وفاتهم من دقائق المسائل في باب الشرك ، لهذا لا يُستغرب وقوع بعض الأخطاء في هذه المسألة عند بعض العلماء الأفاضل وخاصة بعض علماء نجد
وما أدين الله به في هذه المسألة : أن طلب الشفاعة من النبي صلى الله عليه وسلم بعد وفاته وكذلك طلب الشفاعة من الصالحين بعد وفاتهم بدعة من البدع المنكرة في الدين ووسيلة إلى الشرك ولكنها ليست شركاً مخرجاً من الملة

"Nəbidən – sallAllahu aleyhi və səlləm – və salehlərdən, vəfatından sonra şəfaət istəmək şirk mövzusunun incəməsələlərindəndir.
Bu səbəblə bəzi fəzilətli alimlərin, xüsusilə nəcd alimlərinin bu məsələdə bəzi xətalar etməsi qərib qarşılanmamalıdır.
Bu məsələdə mənim etiqadım belədir: Nəbidən – sallAllahu aleyhi və səlləm – və salehlərdən vəfatından sonra şəfaət istəmək dində inkar edilən bidətlərdəndir və şirkə vəsilədir. Lakin bu, insanı dindən çıxaran şirk deyil..."

Qaynaq: Ziyauddin Əl Qudsinin şəxsi saytı (Hazırda bağlıdır)

Qudsinin sözləri üzərinə bəzi mülahizələr:

1. Qudsinin bu barədə köhnə fikri, kitabları vasitəsilə hər kəsə məlumdur. Azərbaycanlı qardaşlarımızın onun yaxın əshabıyla münazirəsi nəticəsində məsələni araşdıraraq görüşünü dəyişdi. Lakin, hələdə kitablar insanları dönülmüş fikirlərlə zəhərləməkdədir...

2. Qudsi Nəcd alimlərinin bu haqda xəta etdiklərini açıq şəkildə ifadə edir.

3. Qudsinin zəlalətdə nə qədər irəli getdiyi hər kəsə məlumdur. Onun kimi bir adam belə dəlillərin ağırlığı qarşısında əzilərək fikrini dəyişsədə, guya daha loyal olan yəhudi qəlblilər israrla bu görüşdə inad edirlər və beləcə hələ anlamadıqları tövhidi müdafiə etdiklərini sanırlar. Bu onların haqqa qarşı yəhudilərdən daha kor və inadçı olduğunun ən açıq dəlilidir.

Cevabımız:

Hamd, âlemlerin rabbi olan Allah'a mahsustur. İtirazlarınızı göz önünde bulunduracak olursak, şefaat mevzusunu anlamadığınız aşikârdır. Öncelikle size şefaatin ne demek olduğunu anlatalım ki, baktığınız o buğulu pencereyi biraz aralamış olalım. Siz ise Allah'tan korkun, itiraza dayalı bir amaçla yazılarımızı okumayın. Umulur ki, hakkı bulursunuz.

Şefaatin lügat manâsı: Bir kişinin; isteğine karşılık verebilecek olan zattan değil de, isteğine karşılık verecek zata yakın olduğunu düşündüğü, onun isteğine daha çok icabet edeceğini zannettiği bir kimseyi araya sokmasıdır.

Şer'i manâsı ise: Cehennemden kurtulmak veya ona girmemek için Allah'tan kendilerine yardım etmesini istemelerini söz konusu insanlardan talep etmektir.

Diyorsunuz ki:

Kudsinin bu konudaki eski yanlış fikri, kitapları vasıtasıyla herkesçe malumdur. Azerbaycanlı kardeşlerimizin onun yakın ashabıyla münazarası neticesinde meseleyi araştırarak görüşünü değiştirdi. Lâkin, hâlâda kitapları eski yanlış fikirleri ile zehirlenmektedir.

Cevabımız:

Bu yaptığınız şuursuzca atıp tutmaktan başka bir şey değil. Hangi eski yanlış fikirlerden bahsediyorsunuz? Zihninizin almadığı, yanlış olarak idrak ettiği varsayımları bir kenara bırakıp, ortada bir yanlış varsa ilmi bir şekilde ifade edin.

Ziyaeddin el-Kudsi'nin şefaat konusunda ki eski fikri ne ise şimdi de aynıdır, değişen bir şey yoktur. İlimde çok az nasibi olanlar bile eski ve yeni kitapları karşılaştırdığı zaman hiçbir değişiklik olmadığını görür. Ancak basireti körelmiş, anlama kabiliyetinden yoksun olanlar bunu anlamazlar. Âlimler fıkıh kitaplarında bâblar açmış ve bu konu hakkında yeterince konuşmuşlardır. Bu meselenin detayını öğrenmek isteyenler çok çaba sarf etmeden yeterince bilgi sahibi olabilir. Bu gibi bilgilere ulaşmak bu kadar kolayken acaba kardeşleriniz bu kitaplarda geçen bilgilerin dışında olan farklı bir bilgimi getirdiler ki Ziyâeddin el-Kudsi görüşünü değiştirsin?

Yani Ziyâeddin el-Kudsî bu kitaplarda geçen bilgilerden vazgeçti ve kardeşlerinizin fikrine tabi oldu öyle mi?!
Yoksa Ziyâeddin el-Kudsî fıkıh kitaplarında geçen ve bu kadar kolay ulaşılabilen bu bilgilere ulaşmaktan aciz miydi?!
Sizler gerçekten bu iddialarınıza inanıyor musunuz, kaldı kı başkaları inansın?!!
Hocamız, sizin yakın ashabınızla münazara etmiş ve bu vasıtayla görüşünü değiştirmiş öyle mi?! Bu gibi sözlere ancak gülüp geçeriz!

Doğrusu bu konudaki inancınızı merak ettim. Şefaat konusundaki görüşünüzü detaylı bir şekilde açıklayın da bakalım! Bu nasıl bir inançmış ki Ziyâeddin el-Kudsî fıkıh kitaplarında bulamamış da sizin kardeşleriniz ona öğretmiş?!!

Demişsiniz ki:
"Lâkin, hâlâda kitapları eski yanlış fikirleri ile zehirlenmektedir."

Cevabımız:

Kitaplarda yazılanlar gerçek tevhiddir. Ancak beyni körelmiş, tevhidi bilmeyen insanlar bunu anlamaz. Bu zihniyetinizle ne Necd âlimlerini anlayabilirsiniz, ne de hocamız Ziyâeddin el-Kudsî'yi...

Kimi âlimler kendi zamanında genel olarak insanların durumunu göz önünde bulundurarak konuşmuşlardır. Âlimlerin sözlerini anlamayanlar, bu âlimlerin her türlü şefaate büyük şirk dediğini anlar. Oysa durum onların anladığı gibi değildir.

Necd alimlerinin bir kısmı bu konudaki hükmü genel olarak verirken, hocamız bu konuda detaylı olarak bilgi vermiştir. Şefaat konusunda, kişilerin durumlarına göre hükümlerinin de değişeceğini söylemiş ve tafsilat yapmıştır.Bu yazdıklarınız cehaletinizin bir eseridir.

"Ziyâeddîn el-Kudsî'nin eski yanlış fikri" diye tabi ettiğiniz meseleye bakacak olursak;

Ziyâeddîn el-Kudsî İşte Tevhid kitabında şefaat ile ilgili şu açıklamaları yapıyor:

"Allah'ın izni olmadıkça kimse kimseye şefaat edemez. Rasulullah ve onun gösterdiği nurlu yolda yürüyen salih kimseler de ancak Allah izin verirse şefaat edebilirler.
Bu yüzden doğrudan doğruya ölülerden şefaat istemek şirktir. Ancak Allah'tan onların bizlere şefaatçi olmalarını isteyebiliriz.
Kur'an'ın reddettiği şefaat şirkin karıştığı şefaattir. Bu sebepten Kur'an'da şefaat "Allah'ın izni ile" diye zikredilmiştir."

Bir başka açıklamasında hocamız şöyle diyor:

"Ölüden veya mevcut olmayan bir varlıktan şefaat istemek Allah'tan başkasına dua etmek demektir. Bu ise büyük şirktir."

Davetçinin Tefsiri c.3 Bakara Sûresi 255. Ayette şöyle geçmektedir:

"Rasulullah (s.a.s) hayatta iken sahabeler ondan dua (şefaat) etmesini istemişlerdir. Bu hiçbir kimsenin inkar edemeyeceği sabit ve meşru bir gerçektir.
Fakat Rasulullah (s.a.s) öldükten sonra ondan şefaat istemenin caiz olmadığı konusunda ilk üç yüz yıl içerisinde bütün alimler icma etmişlerdir. Ancak bu üç yüzyılın bitiminden sonra sapık batıni fırkaların (İsmailiyye, Fatımiyye gibi) yayılmasıyla bazı insanlar bu konuda şüpheye düşmeye başlamıştır.
Rasulullah (s.a.s)'in vefatından sonraki en hayırlı ilk üç yüz yıl içinde, Rasulullah (s.a.s) öldükten sonra Rasulullah'tan şefaat istenebileceği müslümanların akıllarına bile getirmediği birşeydi. Dört halife zamanında da hiçkimse Rasulullah (s.a.s)'in mezarına gidip ondan kendilerine şefaat etmesini istememişti. Böyle birşey İslam'da meşru olsaydı ilk yapan elbette onlar olur ve Rasulullah (s.a.s) hayatta iken hırsla istedikleri şefaati öldükten sonra da istemeyi terk etmezlerdi."

Devamında şöyle geçmektedir:

"İslam'ı bizden daha iyi anlayan ve Allah'ın kendilerinden razı olduğu sahabeler Rasulullah (s.a.s) öldükten sonra hiç ondan şefaat istediler mi? Cennetle müjdelenen on kişi Rasulullah (s.a.s) öldükten sonra hiç ondan şefaat istediler mi? Bedir'e katılan veya Rıdvan beyatı veren veya Rasulullah (s.a.s) ile birlikte Veda haccına katılan veya bunlar dışında herhangi bir sahabe Rasulullah (s.a.s) öldükten sonra hiç ondan şefaat istedi mi? Bilakis kıtlık yılında dua etmesi için Rasulullah (s.a.s)'in mezarına değil mertebe olarak ondan daha düşük fakat henüz hayatta olan amcası Abbas'a gittiler.
Hayatta olan nebi ve salih kişilerden dünya ve ahiret için dua (şefaat) taleb edilebilir. Fakat bu kimseler öldükten sonra onlardan dua (şefaat) taleb edilemez. Çünkü onlar artık yardım etmeye kadir değildirler.
Rasulullah (s.a.s), öldükten sonra kendisinden hiçbirşey istenilmemesi için kabrinin mescid edinilmesini yasaklamıştır.

Aişe (r.a) şöyle rivayet etti:
Rasulullah (s.a.s) ahirete göçme sebebi olan hastalığında:
"Allah yahudi ve hristiyanlara lanet etsin! Onlar rasullerinin mezarlarını mescid edindiler." buyurmuştu. Böyle bir endişe olmasaydı sahabeler Rasulullah'ın kabrini yükseltirlerdi. Fakat ben mescid edinilmesinden korkarım" (Buhari, Müslim)

Öncelikle yazı sahibi her ne kadar Seyfuddin el-Muvahhid olsa da, Hak Yayınları ve Ziyaeddin el-Kudsi'nin akideside bu yöndedir. Burada geçen "yardım etmeye kadir değillerdir" sözünden kasıt "istiane", "istiğase" ve "istiaze" değildir. Burada ki kasıt: Nebi ve salih kimselerin vefatlarından sonra onlardan bizim için Allah (c.c)'a dua etmelerini istememize karşılık bize yardım edemeyecekleridir. Çünkü Şeyh Seyfuddin el-Muvahhid'in de dediği gibi bu konuda herhangi bir nass mevcut değildir. Ama bazı alimler, (İmam Nevevi, İbn Hacer el-Heytemi gibi) bazı zayıf rivayetlere ve ölülerin işiteceği gibi hadislere dayanarak Nebilerden ve Salihlerden vefatlarından sonrada mezarlarına gidip onlardan şefaat isteneceğini söylemişlerdir.

Ama Hocamız (Ziyaeddin el-Kudsi)'da Şeyh Seyfuddin el-Muvahhid gibi: "Rasulullah (s.a.s)'in vefatından sonraki en hayırlı ilk üç yüz yıl içinde, Rasulullah (s.a.s) öldükten sonra Rasulullah'tan şefaat istenebileceği müslümanların akıllarına bile getirmediği birşeydi. Dört halife zamanında da hiçkimse Rasulullah (s.a.s)'in mezarına gidip ondan kendilerine şefaat etmesini istememişti. Böyle birşey İslam'da meşru olsaydı ilk yapan elbette onlar olur ve Rasulullah (s.a.s) hayatta iken hırsla istedikleri şefaati öldükten sonra da istemeyi terk etmezlerdi."
Demiştir ve doğru olan görüşte budur.

Akıl sahibi olan herkes, hocamızın bu hükümleri hangi konularda verdiğini ve bu konudaki akidesinin de sabit olduğunu anlar. Buradaki şirk olan şefaat türü, Allah'ın şefaat hakkı ve izni vermediği kişilerden, ölülerden, doğrudan doğruya şefaat istemektir. Necd alimlerinin de şirk dediği şefaat türü budur, âlimler de icmâ etmişlerdir. Bu konudaki itikâdımız sabittir, hiç bir şüphemiz yoktur.

Hocamızın bid'at olarak isimlendirdiği şefaat türüne bakacak olursak;

"Nəbidən – sallAllahu aleyhi və səlləm – və salehlərdən vəfatından sonra şəfaət istəmək dində inkar edilən bidətlərdəndir və şirkə vəsilədir. Lakin bu, insanı dindən çıxaran şirk deyil..."

"Nebiden (sav) ve sahabelerden vefatından sonra şefaat istemek dinde inkar edilen bid'atlerdendir ve şirke vesiledir. Lakin bu, insanı dinden çıkartan şirk değildir."

Öncelikle bir amel hakkında bu amel şirktir diyebilmemiz için bir ibadetin Allah'a değil, Allah'tan başkasına yapılması söz konusu olmalıdır.
Cumhuru Ulemâ, Rasulullah'ın kabrinde sağ olduğunu söylemiştir. Bu konuda icmâ vardır. Bu yüzden Rasulullah, mezarına gidip mezarı başında konuşanı duyacaktır. Çünkü duyduğuna ve kabrinde sağ olduğuna dair bir çok delil vardır. Bu mesele ihtilaflı değildir. Aynı şekilde uzaktan ona selam veren kişinin de, melekler tarafından selamının iletileceğine dair rivayetler vardır.

Bir kişi Rasulullah'ın mezardayken işittiğini, uzaktayken kendisine verilen selamın iletileceğini biliyorsa ve buna rağmen Rasulullah'tan Allah katında kendisine şefaatçi olmasını istiyorsa bu kişinin yaptığı şirk değildir. Bir mesele hakkında şirk hükmü verebilmemiz için, bu meselede Allah'tan başkasına yapılan bir ibadet türü olması gerekir. Bid'at hükmü vermemizin sebebi ise, sahabe ve tabiin'den kimsenin bu ameli yapmamış olmasıdır.

Şimdi iki meseleyi kıyas edin bakalım! Hocamızın şirk hükmü verdiği şefaat türü ile, bid'at hükmü verdiği şefaat türü farklı meselelerdir. Hocamız görüşünü değiştirmemiştir. İşte Tevhid kitabında açıklamış olduğu şefaat, ŞİRK OLAN ŞEFAAT türüdür.

Hocamızın şefaat konusundaki görüşlerini tam olarak öğrendikten sonra yanlış bulduğunu açıklarsınız, biz de buna göre izah ederiz. Ama meseleyi anlamadan konuşmak hakkı isteyen kişilerin karakteri değildir.

İbn Kayyım şöyle diyor:

“Bu müşriklerin şirke girme sebepleri, taptıklarının Allah katında kendilerine şefaat edeceklerini zannetmelerinden dolayıdır. Bu şirkin ta kendisidir…”

Akabinde ise şöyle devam ediyor:

"Allah, Kur’an’da bunu reddetmiş ve geçersiz olduğunu söylemiştir. Allah’ın reddettiği şey; herhangi bir kimsenin şefaat hakkına sahip olmasıdır. Bu hak, yani şefaat etme hakkı sadece Allah’a aittir. Çünkü Allah ayette: “Şefaatin hepsi Allah’ındır.” (Zümer: 44) buyurmuştur. Başka bir ayette de Allah şöyle buyurmuştur: “Allah’ın izin verdiği hariç, hiç kimse şefaat edemez.” (Sebe: 23)

Burada Allah (cc), önce bütün şefaatin kendisine ait olduğunu bildirmiştir. Bu, insanlara hiç kimsenin şefaat edemeyeceğini gösterir. Sonra da kendisinin izin verdiği kimselerin şefaat edebileceğini bildirmiştir. Bu da şefaatin Allah (c.c)’ın iznine bağlı olduğunu gösterir.

Bu deliller göstermektedir ki; iki çeşit şefaat vardır: “Allah’ın izin verdiği şefaat ve Allah’ın izin vermediği şefaat.” (Medaricu's Salikin)

Görülmektedir ki, İbn Kayyım zamanındaki müşrikler ile Rasulullah (a.s) zamanındaki müşrikler, şefaat konusunda aynı inanca sahip idiler. Onlar Allah (cc) izin vermese bile taptıklarının Allah (cc) katında şefaat etme hakkına sahip olduğuna inanıyorlardı. Bu ise elbette şirktir. Ama Allah (cc)’ın iznine bağlı olan şefaate gelince, ona şirk olan başka amel, söz ve inançlar eklenmedikçe asla şirk olmaz.

Diyorsunuz ki:

Kudsi Necd âlimlerinin bu konuda hata ettiklerini açık şekilde ifade ediyor.

Cevabımız:

Burada hocamız Ziyâeddîn el-Kudsî'nin Necd alimlerine isnâd ettiği hata şefaat meselesinde tafsilat yapmamalarıdır. Necd alimleri herhangi bir tafsilat yapmadan, Rasulullah (sav)'dan her ne şekilde olursa olsun şefaat

istemeye büyük şirk hükmü vermişlerdir. Oysa ki iki müslüman alimin aynı meseleye birisinin şirk, birisinin müstehap hükmü vermesi aklen de dinen de mümkün değildir. Necd alimlerinin şefaat istemek şirktir hükmünü verdiği insanlar, şefaat isterken şirk illetini barındıran bir şekilde şefaat istemişlerdir. Müstehaptır diyen alimler ise; bu şirk illetinden beri olan bir meseleye hüküm vermişlerdir.

Hocamızın ise söylediği şudur:

"Necd alimlerinden bir kısmı Rasulullah (sav)'dan şefaat istemeye şirk hükmü vermiş, bir kısım alimler de müstehap demişlerdir. Benim inandığım ise bu amelin bid'at olduğudur. Çünkü Rasulullah (sav)'ın vefatından sonra hiçbir sahabe, sahabeden sonra da hiçbir tabiin Rasulullah (sav)'ın mezarına gidip şefaat istememiştir. Bu yüzden bu mesele şüpheli olan bir meseledir."

Rasulullah (sav)'dan şefaat istemeyi bid'at gören bir başka alim ise İbn Teymiyye'dir. Eğer bu amel müstehap olan bir amel olsaydı sahabe ve tabiin'in bunu yaptığına dair bir rivayet olurdu. Aynı şekilde bu mesele şüpheli bir mesele olmasaydı İbn Teymiyye bid'at hükmü vermezdi.

İbn Teymiyye Fetava, c. 1 s 330-331'da şöyle demiştir:

يقول ابن تيمية [331-330/1]:وَكَذَلِكَ الْأَنْبِيَاءُ وَالصَّالِحُونَ ، وَإِنْ كَانُوا أَحْيَاءً فِي قُبُورِهِمْ ، وَإِنْ قُدِّرَ أَنَّهُمْ يَدْعُونَ لِلْأَحْيَاءِ ، وَإِنْ وَرَدَتْ بِهِ آثَارٌ ، فَلَيْسَ لِأَحَدِ أَنْ يَطْلُبَ مِنْهُمْ ذَلِكَ ، وَلَمْ يَفْعَلْ ذَلِكَ أَحَدٌ مِنْ السَّلَفِ ، لِأَنَّ ذَلِكَ ذَرِيعَةٌ إلَى الشِّرْكِ بِهِمْ وَعِبَادَتِهِمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ تَعَالَى ؛ بِخِلَافِ الطَّلَبِ مِنْ أَحَدِهِمْ فِي حَيَاتِهِ ، فَإِنَّهُ لَا يُفْضِي إلَى الشِّرْكِ ؛ وَلِأَنَّ مَا تَفْعَلُهُ الْمَلَائِكَةُ وَيَفْعَلُهُ الْأَنْبِيَاءُ وَالصَّالِحُونَ بَعْدَ الْمَوْتِ هُوَ بِالْأَمْرِ الْكَوْنِيِّ ، فَلَا يُؤَثِّرُ فِيهِ سُؤَالُ السَّائِلِينَ ، بِخِلَافِ سُؤَالِ أَحَدِهِمْ فِي حَيَاتِهِ ، فَإِنَّهُ يُشْرَعُ إجَابَةُ السَّائِلِ وَبَعْدَ الْمَوْتِ انْقَطَعَ التَّكْلِيفُ عَنْهُمْ

"Aynı şekilde nebiler ve salih kişiler ne kadar da kabirlerin içinde sağ iseler de ve sağ oldukları için sağ olan kişilere dua edebilirler. Ve ne kadar bu konuda deliller, eserler rivayet edilmişse de buna rağmen ondan istemek caiz değildir. Selefi's-salih de bunu yapmamışlardır. Çünkü bu, şirke yol açandır ve onların Allah'tan başka ibadetlerine yol açıyor. Onlar sağken durumu başkadır. Sağken onlardan istemek şirke götürmüyor,

vesile olmuyor. Çünkü melekler, nebiler ve salih kişiler öldükten sonra yaptıkları şeyi kevni emir ile yaparlar. Ondan dolayı bu emirle soru soranların sorusunu etkilemez. Ama onlar öldükten sonra onlardan istemek başka. Çünkü öldükten sonra teklif kesilmiştir. Dolayısıyla onlardan isteyen kişilere icabet etmezler, sağken yaptıkları gibi."

Burada dikkat edilmesi gereken nokta şudur!

Alimlerin bu konudaki ihtilaflarına bakacak olursak, bu mesele tafsilatı olan bir meseledir. Zira İbn Teymiyye Rasulullah (sav)'dan şefaat istemek konusunda bid'at hükmü verirken, İbn Kudâme, İmam Nevevi ve bir takım alimler müstehap, kimi Necd alimleri de şirk demiştir. Buradan anlıyoruz ki, alimler bu hükümleri farklı olaylar üzerine binâen vermişlerdir.

İbn Teymiyye'nin görüşü daha ihtiyatlı olan bir görüştür. Diğer alimlerin görüşü ise, belki de o alimlerin zamanında bu amelin insanları şirke götüreceğine dair bir korku olmadığından dolayı kaynaklanmaktadır.

Bizim inancımız şudur:

Rasulullah (sav)'ın mezarına gidip ondan şefaat istemenin bir faydası yoktur. Faydası olduğuna inananların da rivayet ettikleri hadislerin zayıf olduğuna inanıyoruz. Bu sözümüzden Rasulullah'ın mezarının ziyaret edilemeyeceği anlaşılmamalıdır. Elbette ziyaret edilir. Rasulullah (sav) mezarlara gidip kabirdekileri ziyaret ediyor, mezardakilere selam veriyor ve dua ediyordu. Aynı şekilde böyle yapılması da caizdir.
Bizim örneğimiz ise sahabelerdir. Ne Subkî, ne İbn Teymiyye, ne İbn Kudâme ne de onlar gibi olan alimler... Alimler hata yapabilirler. İslam'ı en iyi bilen ve örnek almamız gereken kişiler sahabelerdir. Sahabeler Rasulullah sav in mezarına gidip ondan şefaat istememişlerdir.

Netice olarak Ziyâeddîn el-Kudsî'nin Necd alimlerine isnâd ettiği hata, onların bu konuda şirk hükmü verirken meseleyi genelleştirmelerinden kaynaklanmaktadır.

Diyorsunuz ki:

Kudsinin dalalette ne kadar ileri gittiği herkesçe malumdur. Onun gibi bir adam bile delillerin ağırlığı karşısında ezilerek fikrini değişse de, güya daha loyal(vefalı, sadık) olan Yahudi kalpliler ısrarla bu görüşte inat ediyorlar ve hâlâ anlamadıkları tevhidi müdafaa ettiklerini sanıyorlar. Bu onların hakka karşı Yahudilerden daha kör ve inatçı olduğunun en açık delilidir.

Cevabımız:

Yahudilerin karakterini siz hak ediyorsunuz! Çünkü Yahudilerin din adamları hakikatı bildikleri halde Allah'ın ayetlerini kendi heva ve heveslerine göre tevil ederek bütün insanların sadece onlara hizmetçi olarak yaratıldığını ve sadece sayılı günler cehennemde kalacaklarını iddia ettiler. Oysa hakikat hiç de onların iddia ettiği gibi değildi. Sizler de aynı bunu yapıyorsunuz.

Ey müfteri!

İsnâd ettiğin söz sana daha çok yakışıyor! Çünkü cahilce şefaat meselesini bilmeden hüküm veriyorsun. Sana göre bir meselede alimler ihtilaf etmişse, sen de o meselede bir görüşü benimsemişsen diğer görüşler reddedilmesi gereken görüşler öyle mi! Oysa alimler bir meselede ihtilaf ettiği zaman kimin isabet ettiğini, Allah (cc) katındaki doğrunun ne olduğunu yanlız Allah (cc) bilir. Biz bir görüşü alsak bile, doğru olanın Allah katında olduğuna iman ederiz ve Allah'ın bizi doğruya iletmesi için dua ederiz. Ancak senin takındığın tavır, muhkem olan, farklı şekilde anlaşılamayacak meselelerdedir. Tafsilatlı meseleler böyle değildir. Sen, aslında sana verdiğimiz cevapları dikkatlice okursan hem kendi durumunu daha iyi anlarsın, hem de bu konudaki cehaletin yok olur.

"Herkesçe mâlûmdur" demişsin. Kim bu herkes? Senin tanıdıkların ve çevrende olanlar mı?

Ziyâeddîn el-Kudsî'nin delalet ettiği meseleler hangileridir? Buyur izah et de, bakalım delalet diye isimlendirdiğin konunun aslı neymiş ve kimlere mâlûmmuş!

Hocamızın, delillerin ağırlığı karşısında fikrini değiştirdiği falan yoktur. Bu sizin cahil zihniyetinizin ürettiği bir hayalden başka bir şey değildir. Bilakis hocamız, konuyu daha çok genişleterek tafsilatlarını anlatmıştır. Siz ise bunu anlamaktan acizsiniz.

Sen daha kendi sözlerin içinde ihtilafa düşen bir adamsın. Herkesçe mâlumdur, sözün; yalan olduğu açık olan, başka bir delile muhtaç olmayan bir sözdür. Yalancılığın kendi sözün ile ortaya çıkmışken, nasıl insanlar senin sözün ile bir meseleye hüküm verecek? Sen, hocamıza karşı takınmış olduğun bu tavrı özel bir meseleden dolayı mı takınıyorsun, yoksa şefaat meselesindeki görüşünden dolayı mı?

Ey müfteri!

Sen bu sıfattan kurtulmak istiyorsan, hocamızın bu görüşünü savunan bir kimse hakkında senin verdiğin hükmü veren bir alim getir. Allah'tan kork! Senin sözlerin ancak sana zarar verir.

Eğer şefaat konusunda sabit bir görüşünüz varsa o zaman detaylı bir şekilde yazar ve hocamızın yanlışını ispat edersiniz. Kalkıp da üç-beş satır yazı yazarak karalamalar yapmak basit insanların işidir!

Alıntı:
http://www.davetulhaq.com/tr/forum/index.php?topic=13300.msg35461#msg35461